

Z obsahu:

„Svatá během celého života“

Jan Pavel II. při generální audienci 19. června 1996.
– strana 2 –

„Proč se bojíte, malověrní?“

Ve dnech 21. až 23. června navštívil papež Jan Pavel II. dvě německá města – Paderborn a Berlín. Byla to jeho již 72. zahraniční cesta.
– strana 4 –

Není moderní, ale statečný

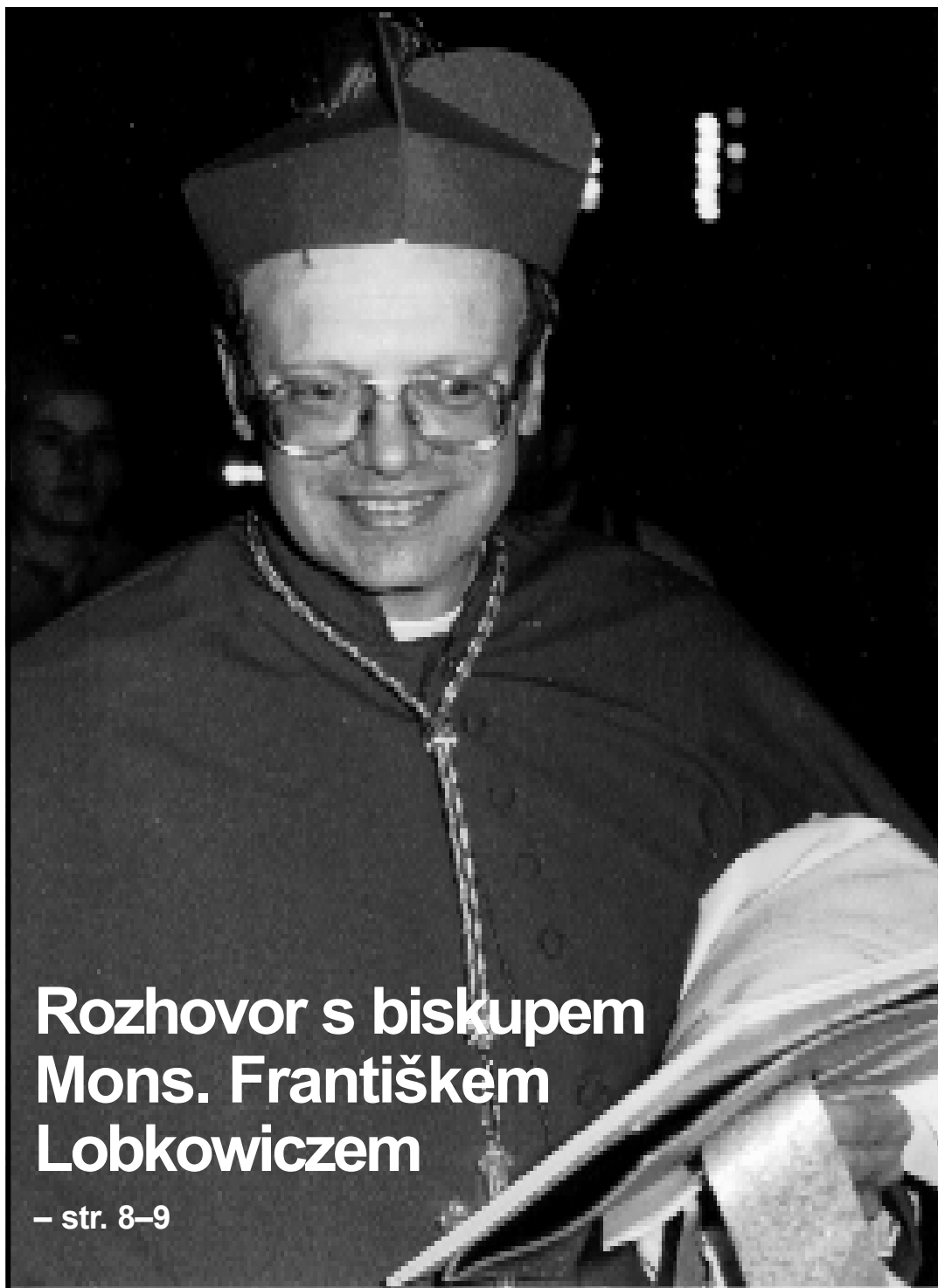
Bernhard Lichtenberg – blahorečen 23. června 1996 na olympijském stadionu v Berlíně.
– strana 7 –

Sestra Lucie vypráví o zjevení anděla

– strana 11 –

„Já sám vyhledám své stádo...“

Homilie kardinála Miloslava Vlika v chrámu sv. Petra 8. června 1996
– strana 12 –

**Rozhovor s biskupem
Mons. Františkem
Lobkowiczem**

– str. 8–9

„Svatá během celého života“

Čtení: Lk 11, 27–28 1. Definice pravdy víry o Neposkvrněném Početí se zaměřuje přímo pouze na první okamžik Mariiny existence, od něhož byla „uchráněna jakékoliv poskvrny prvotní viny“. Papežský učitelský úřad chtěl definovat pouze pravdu, jež byla předmětem sporů během staletí: uchránění před prvotním hříchem, aniž by se staral o definování trvalé svatosti panenské Matky Pána.

Tato pravda patří již k všeobecnému smýšlení křesťanského lidu. Dosvědčuje totiž, že Maria, nedotknutá prvotním hříchem, byla také uchráněna každého aktuálního hříchu, a počáteční svatost jí byla udělena kvůli tomu, aby naplnila celou její existenci.

„Plná milosti“ – řecky kecharitomené – žena obdařená trvalou dokonalostí a plností svatosti ...

2. Církev stále uznávala, že Maria je svatá a imunní vůči každému hříchu nebo mravní nedokonalosti. Tridentský koncil vyjadřuje toto přesvědčení, když tvrdí, že nikdo „se nemůže během svého celého života vyhnout i všednímu hříchu, leč v síle zvláštní výsady, jak to církev zastává vzhledem k blahoslavené Panně“ (DS 1573). Možnosti hřešit není ušetřen ani milostí proměněný a obnovený křesťan. Mi-

teré vůbec neodsouává tuto pravdu mezi zbožné názory nebo domněnky čtení, potvrzuje charakter solidního učení, které je jasně přítomné ve víře Božího lidu. Ostatně toto přesvědčení se opírá o milost, kterou anděl přisuzoval Marii ve chvíli Zvěstování. Když ji anděl nazývá „plná milosti“ – kecharitomené, rozpoznává v ní ženu obdařenou trvalou dokonalostí a plností svatosti, bez stínu viny, i bez nedokonalosti mravního nebo duchovního řádu.

3. Někteří církevní otcové prvních století, kteří ještě nenabýli přesvědčení o její dokonalé svatosti, přisuzovali Marii nedokonalosti nebo mravní chyby. Takový názor zastával tu a tam i některý nedávný autor. Avšak uvedené evangelijní texty k ospravedlnění těchto názorů v žádném případě nedovolují přisuzovat nějaký hřích nebo jen mravní nedokonalost Matce Vykupitele.

Když Maria potká Ježíše po bolestivém hledání, jen se ptá, proč se tak zachoval: „Synu, co jsi nám to udělal?“ (Lk 2,48). Ježíš odpovídá jiným „proč“ a zdržuje se jakékoliv výtky, jen se odvolává na tajemství svého Božího synovství.

Ani slova pronesená v Káně Galilejské: „Co to ode mne žádáš? Ještě nepřišla má hodina“ (Jan 2,4) nelze vysvětlovat jako výtku. Tváří v tvář pravděpodobné trapné situaci, kterou by pro novomanžele vyvolal nedostatek vína, Maria se prostě obrátí na Ježíše a svěří mu problém. Ježíš je si vědom, že je Mesiáš, který je povinen poslouchat jen Otce, přijme nevyslovenou prosbu Matky. Především odpoví na víru Panny a tím zahájí zázraky a zjeví svou slávu.

Maria je první, která slyšela Boží slovo a zachovávala ho ...

4. Někteří pak vykládali v negativním smyslu, co prohlásil Ježíš na počátku své veřejné činnosti, když ho chtějí vidět jeho příbuzní i Maria. Evangelista Lukáš nám zaznamenává odpověď Ježíše tomu, kdo mu říkal: „Tvoje matka a tvoji bratři stojí venku a chtějí s tebou mluvit“, a nabízí nám klíč k četbě toho vyprávění, jež je třeba chápat na základě Mariiny vnitřní dispozice; ta je náramně odlišná od vnitřního smýšlení „bratří“ (sr. Jan 7,5).

Ježíš odpověděl: „Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají“ (Lk 8,21). Lukáš totiž ve vyprávění o Zvěstování ukázal, jak Maria je vzorem naslouchání Božímu slovu a velkodušně

ochoty. Výklad epizody v tomto světle pak je velkou chválou Marie, která ve svém životě dokonale naplnila Boží plán. Zatímco se Ježíšova slova staví proti pokusu bratří, vyzdvihují Mariinu věrnost Boží vůli a velikost jejího mateřství, které prožívá nejen tělesně, nýbrž i duševně.

Ježíš užívá zvláštní metodu, aby vzdal tuto nepřímou chválu: ozřejmuje vznešenost Mariina chování ve světle tvrzení všeobecnějšího dosahu a lépe ukazuje, jak je Panna solidární a blízká lidstvu na jeho obtížné cestě svatosti.

A konečně slova: „Blaze těm, kteří Boží slovo slyší a zachovávají je“ (Lk 11,28), jež pronesl Ježíš, aby odpověděl ženě, která velebila jeho Matku, vůbec neuvádějí v pochybnost Mariinu osobní dokonalost, nýbrž vyzdvihují, jak věrně plnila Boží slovo: tak je chápala církev tím, že je zařadila do liturgických slavností ke cti P. Marie.

Maria je pro věřící zářivým znamením Božího milosrdenství a bezpečnou vůdkyni ke svatosti.

5. Zvláštní výsada, kterou Bůh udělil té, jež je „celá svatá“, nás vede k tomu, abychom obdivovali úchvatné věci, které milost učinila v jejím životě. Kromě toho nám připomíná, že Maria byla **vždy a celá Pána a že žádná nedokonalost nenarušila dokonalý soulad mezi Ní a Bohem.**

Její pozemský život je tedy charakterizován trvalým a vznešeným růstem víry, naděje a lásky. Proto je Maria pro věřící zářivým znamením Božího milosrdenství a bezpečnou vůdkyni k vysokým cílům evangelijní dokonalosti a svatosti.

(Podle Vatikánského rozhlasu – mezititulky redakce Světla)

Přítomným poutníkům z Čech Svätý otec řekl:

Milí poutníci z Trhových Svin!

V těchto dnech koncem června přijímají ve vaší vlasti svěcení noví kněží. Sami víte, jak církev v Čechách potřebuje dobré kněze a kolik jich chybí Božímu lidu.

Modlete se denně, aby Pán dal církvi v Čechách hodně svatých kněží. Neztrácejte důvěru! Vaše modlitba má tuto moc.

Přednášejte své prosby rukama Panny Marie!

Z celého srdce žehnám vám i vašim drahým ve vlasti.

Chvála Kristu !

lost totiž nechrání před každým hříchem po celý život, ledaže, jak tvrdí Tridentský koncil, zvláštní výsada zabezpečí takovou imunitu. A k tomu došlo právě u Marie.

Tridentský koncil nechtěl definovat tuto výsadu, avšak prohlásil, že církev to důrazně tvrdí: „Tenet“ to znamená: s přesvědčením zastává. Jde o rozhodnutí,

Ježíšova odpověď jeho matce, když měl dvanáct let: „Jak to že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce“ (Lk 2,49) byla leckdy vykládána jako zastřená výtky. Avšak pozorná četba epizody dává pochopit, že Ježíš nevytýkal své matce a Josefovi, že ho hledali, vždyť měli odpovědnost nad ním bdít.

Liturgická čtení

1. čtení Zach 9,9–10

Toto praví Hospodin:

„Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlomen bude bitevní luk. Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od řeky (Eufratu) až do končin země.“

2. čtení Řím 8,9.11–13

Bratři!

Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás.

Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záludnosti těla, budete žít.

Evangelium Mt 11,25–30

Ježíš se ujal slova a řekl:

„Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo.“

Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Myšlenka na neděli

NEJVYŠŠÍ ŠKOLA PRAVDY

Zamyšlení nad úryvkem Mt 11,20–30

Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorného srdce

Vezmi do ruky Matoušovo evangelium. Ten krátký úryvek, který je obsahem třetího čtení, se váže k předchozím pěti veršům. Pán v nich vyčítá izraelským městům, že nepřijala jeho výzvu k pokání, ačkoliv byla svědkem tolika zázraků. Vrať se tak do Ježíšovy školy. Budeš-li učenlivým posluchačem, dostane se ti nejen poučení, ale i povzbuzení.

Uvaž, jak je smutné a skličující, když ten, který už tolikrát osvědčil svou slitovnost a dobrotu, musí vyslovovat odsuzující „Běda!“ Jak je možné spojovat milosrdenství s takovou přísností? Ježíšovo rozhodnutí vyvolává skutečnost, že tito lidé **odmítají jeho milosrdenství**. V pyšném sebevědomí jsou přesvědčeni, že je nepotřebují. Domyšlivá závrať je vynáší až k nebi, ale Pán jim předpovídá: *Klesnete až do pekla*.

Prokletí pýchy je v tom, že plodí tragické sebeklamy, a tak je uzavřena do sebe a je stále více a více hluchá k jakémukoliv napomenutí a varování. Takoví *moudří a rozumní* lidé jsou zcela soběstační. Jsou si příliš jisti sami sebou, než aby věnovali pozornost prorockým znamením a výzvám k upřímnému pokání. Nedomnívej se však, že se tato Ježíšova výtka týká jen oněch galilejských měst. Je aktuální stále a všude. Není vyloučeno, že patří i tobě. Nepocituješ sklon ve jménu lidské *moudrosti a rozumnosti* přehlížet, či dokonce otevřeně odmítat mimořádné a zázračné projevy Boží milosti a přítomnosti a spolu s tím i výzvu k radikálnímu obrácení a opravdovému pokání?

Odlož alespoň na chvíli všechnu svou sebestotu, všechny své důvody, na kterých si zakládáš a které pokládáš za tak *moudré a rozumné*, a otevři se zcela jen Ježíšovu slovu. Jeho Srdce, které se před chvílkou rozhorlilo na zpychlé rozumáře, nachází obdivuhodné zalíbení v těch, kteří smýšlejí právě opačně. Jeho radost z těchto prostých srdcí je tak velká, že za ně slavnostně a veřejně děkuje svému nebeskému Otci. Pán

nebe a země dává své poznání nikoliv *moudrým a rozumným*. Oni by totiž jeho dar pokládali za svou vlastní *moudrost a rozumnost*. Otec se raději obrací a zjevuje *maličkým a prostým*. *Ano, tak se mu zalíbilo*. Oni umí být vnímaví k jeho hlasu, oni umí ocenit jeho čas a znamení, rozpoznávat jeho vnuknutí a napomenutí. A právě takovým duším i Ježíš s potěšením dává poznat svého Otce. Netoužíš stát se raději jedním z těch, za které Ježíš tak vroucně děkuje?

Využij Ježíšova radostného rozpoložení a jdi mu předložit stav své duše. Nemusíš se bát. On ví, že stát se *maličkým* je obtížné. On ví, jak se *lopotíš se svým vlastním břemenem*. Ale není nikoho jiného, u koho bys mohl najít *skutečnou pomoc a odpočinutí*.

Ulehčením a odpočinkem je totiž pro tebe sám Ježíš. To, co ti nyní nabízí, je jeho vlastní cesta, ten obtížný úkol stát se *maličkým* vyzkoušel sám na sobě. To obávané *jho* neponeseš sám. On je nese před tebou a s tebou a nebude tě nesnesitelně tlačit ani tížit, pokud je poneseš tak radostně a ochotně, jak je nese On.

Pros Ježíše, aby ti pomohl překonat strach z pokory a prostoty. To nejsou vlastnosti, které křiví, deformují a ušlapávají člověka. To, co jej deformuje, je právě pýcha. Protože pýcha jej zavádí do světa nepravdy a klamu, nedopřává mu nikdy klidu ani odpočinutí. Do opravdové reality tě uvádí pokora a prostota. Teprve v takovémto stavu skutečné pravdy můžeš prožívat radostnou důvěru a bezpečnou svobodu, ona tě vrací do Otcovy náruče, která *netlačí ani netíží*. Když Ježíš říká tato slova, mluví o své osobní, stále prožívané zkušenosti: Bůh se může stát člověkem jen cestou pokory. Jeho pokora se snížila k tobě. Tebe pokora pozvedá k Bohu. Není jiné základny, na které se může setkat člověk a Bůh. Chápeš už, proč pravá velikost spočívá v tom stát se *maličkým*?

Až začneš zakoušet s Ježíšem jeho jho, až okusíš, jak sladké je jeho břemeno, pocítíš neodolatelnou touhu celým svým životem radostně zpívat: *Budu tě oslavovat, můj Bože, králi, budu velebit tvé jméno po všechny věky. Každý den tě budu velebit. Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky* ⁽¹⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Responzoriální žalm 144

„Proč se bojíte, malověrní?“

Ve dnech 21. až 23. června navštívil papež Jan Pavel II. dvě německá města – Paderborn a Berlín. Byla to jeho již 72. zahraniční cesta. V sobotu 22. 6. sloužil na paderborském letišti mši svatou, které se zúčastnilo kolem sta tisíc věřících.

V homilii navázal na scénu z evangelia, ve které přestrašení apoštolové volají: „Pane, zachraň nás, hyneme!“ Kristus jim povídá: „Proč se bojíte, malověrní?“ Po dva tisíce let si stále připomínáme tuto scénu, neboť je obrazem církve. Jak nevzpomenout na nebezpečí, ve kterém žila německá církev a které se rozšířilo na celou Evropu. 1. září 1939 vypukla 2. světová válka. „Patřím ke generaci, která nese v srdci živou vzpomínku. V kostelích se modlíme: Svátý Bože, svatý silný, svatý nesmrtelný, smiluj se nad námi!“

„Nebojte se o budoucnost křesťanské víry, ale odvážně vykročte do nového tisíciletí.“

Papež vyzval německou církev, aby se nedala odradit překážkami a nepodlehla protivstvím dnešního světa, ale aby zůstala sjednocena v naději a nedovolila, aby zeslábla její víra. „Nebojte se o budoucnost křesťanské víry,“ řekl papež, „ale odvážně vykročte do nového tisíciletí.“

Poděkoval německým katolíkům za jejich velkou obětavost v pomocných akcích na celém světě a zvláště v zemích středovýchodní Evropy. „Solidarita a spravedlnost jsou potřebné k rozvoji vaší země, která po sjednocení hledá vlastní cestu. V tomto procesu existují i dnes problémy, které znepokojují mnoho lidí. Nemůže převažovat radikální individualismus, jehož výsledkem je zničení každého společenství. Harmonické soužití může plody přinést jen tehdy, když Němci zachovají společné hodnoty a cíle, když spravedlnost a solidarita, lidská

důstojnost a milosrdenství se stanou nejen ideálem malé skupiny, ale cílem, o jehož realizaci se bude snažit celé společenství.

Bez křesťanské víry duše Evropy utrpí.

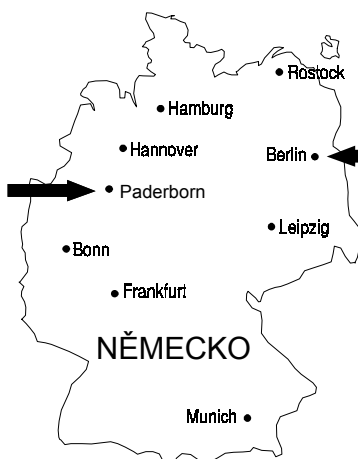
Pro vaši zemi je důležité zachování křesťanské víry a také to, aby se křesťané angažovali v politickém životě, aby víra mohla sloužit všem. Totéž je důležité i pro sjednocení Evropy, které nemůže spočívat jen na hmotných zájmech. Základem sjednocení je společné kulturní dědictví a sjednocení ducha i srdcí. Bez křesťanské víry duše Evropy utrpí. My křesťané máme posilovat ducha jednoty, který sjednotí a oživí budoucnost Evropy. Je to velká výzva a odpovědnost. Chceme se jí odvážně ujmout a zabránit tak možným konfliktům.“

„Všichni musíme činit pokání.“

Před bohoslužbou promluvil papež v místním semináři k 70 studentům teologie. V promluvě k 700 duchovních jak katolické, tak evangelické církve, kteří se shromáždili v Paderbornu ke společné modlitbě, papež zdůraznil, že „všichni musíme činit pokání“.

Papežův výrok, navíc pronesený v Lutherově vlasti, vynesly ekumenické kruhy s velkou pozorností, protože navázal na předchozí výzvu Jana Pavla II. k usmíření všech křesťanských vyznání, aby tyto církve vstoupily i přes rozpory do roku 2000 společně. Dnes, 450 let po Lutherově smrti, nám vzdálenost času umožňuje lépe pocho-

pit osobnost tohoto německého reformátora a být vůči němu spravedlivější, řekl papež duchovním. Dodal, že bude i na-

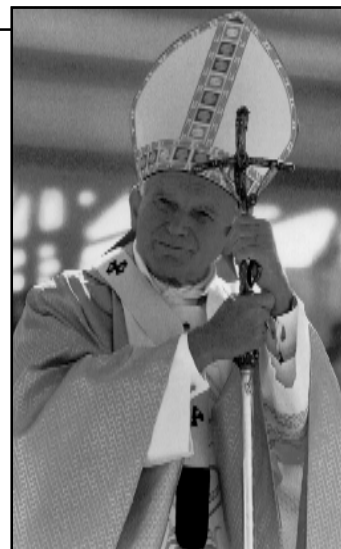

dále podporovat dialog mezi katolíky a protestanty, který by měl napomoci překonání vzájemných rozporů a starých polemik.

Jan Pavel II. se v sobotu setkal s představiteli evangelické církve, s nimiž prohodil některé ekumenické otázky. I při tomto setkání se zmínil o Lutherovi. Přitom ocenil velikost jeho nároků, pokud jde o teologické učení blízké Písmu a jeho snahu duchovně obrodit církev.

Noví blahoslavení – Bernhard Lichtenberg a Karel Leissner nás vyzývají, abychom zůstali na cestě, kterou představuje Kristus.

V neděli 23. 6. sloužil Jan Pavel II. mši na berlínském olympijském stadiónu, při které prohlásil za blahoslavené dva kněze, kteří byli obětmi nacistické tyranie, Bernharda Lichtenberga a Karla Leissnera. V promluvě vyzvedl pevnost víry obou blahoslavených, jejichž silou byl Kristus.

Jan Pavel II. vyzval německou církev, aby se nedala odradit překážkami a nepodlehla protivstvím dnešního světa,

K dnešní oslavě dochází na místech, kde se před 60 léty snažil nacistický režim zneužít idealismu mládeže ke svým cílům. Bernhard i Karel nás vyzývají, abychom zůstali na cestě, kterou představuje Kristus. Všechny ostatní cesty vedou na zcestí.

Kristus je pravda. Tím se řídil Bernhard Lichtenberg. Denně se veřejně modlil za nespravedlivě uvězněné i za oběti koncentračních táborů a rasové nenávisti. Jeho příklad nás vyzývá, abychom i my byli spolupracovníky pravdy.

Kdo věří v Krista, zachraňuje svět

Kristus je pravda – to bylo přesvědčení Karla Leissnera, pro které žil a zemřel. Denně čerpal sílu v modlitbě, četbě Písma a meditaci. Věděl, že kdo věří v Krista, zachraňuje tím svět. Dokázal to příkladným životem plným utrpení zvláště od chvíle, kdy byl vysvěcen na kněze v koncentračním táboře Dachau. I dnes je takové svědectví potřebné. Nejde jen o svědectví slov, ale především života.

ČBK

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Jaroslāv

Podle tradice má tato svatyně svůj počátek v r. 1381. Toho roku několik pastýřů, kteří hledali v lese ztracený dobytek, spatřili na stromě sochu Panny Marie a před ní klečící děti. Na tom místě byla vybudována dřevěná kaple, která lákala množství věřících, ctitelů Panny Marie. Když královna Hedvika táhla do Haliče, aby získal zpět neprávem zabrané území, zastavila se v této kapli. Když se vracela jako vítěz, obdarovala kapli hojnými dary. Rod Tarnovských dal pak zde zbudovat v r. 1421 gotický chrám, který byl později přebudován v renezančním slohu, a byli sem uvedeni jezuité. Na přelomu XVI. a XVII. století došlo k další výstavbě, a tak toto

Jaroslāv je jedno z nejstarších polských měst, ve kterém se zachovalo mnoho cenných památek. Nachází se blízko jihovýchodní polské hranice nad řekou Sanem, která tu rozděluje dvě zcela odlišné krajiny – nížinné louky a karpatské podhůří. Mezi pěti jaroslávskými kostely je nejokázalejší bazilika Panny Marie Bolestné.

poutní místo získalo impozantní vzhled. Došlo však k rozpuštění jezuitského řádu, a tak se zde usadili dominikáni, kteří před tím museli opustit Bocheň. Od té doby zde pečují o místní farnost i početné poutníky, kteří sem putují zblízka i z dále.

Vzhledem k četným milostem, které zde byly vyprošeny, i s ohledem na skutečnost, že svatyně byla několikrát uchráněna od požáru, který zachvátil bezprostřední okolí, vyslovil Sv. Stolec souhlas, aby socha Panny Marie Bolestné byla slavnostně korunována. U příležitosti 200. výročí příchodu dominikánů do Jaroslavi byl ulit a posvěcen velký růžencový zvon, který

zve o večerech věřící k modlitbě. Každý čtvrtek se koná v bazilice trvalá nověna k Panně Marii Bolestné, o sobotách se konají slavnosti ke cti Panny Marie, Královny posvátného růžence.

Milostná socha Panny Marie, která se nachází na hlavním oltáři, je vyřezána ze dřeva divoké hrušně. Jejím autorem je neznámý umělec, podle tradice poustevník ze XIV. století. Maria jakoby seděla na trůně. V tváři se zračí spolu s hlubokou bolestí vyrovnanost a nesmírná dobrota. Zdá se, že rozjímá nad utrpením svého Syna, kterého drží mrtvého na svém klíně. Obě postavy jsou opatřeny korunami. Okolí so-

Milostná socha Panny Marie, která se nachází na hlavním oltáři, je vyřezána ze dřeva divoké hrušně. Jejím autorem je neznámý umělec.

chy je vyzdobeno četnými votivními dary.

Hlavní poutní slavnosti, obdarované odpustky, se konají 15. srpna, 8. září a 15. září.

Podle polských pramenů

Medžugorje musí být uznáno!

Biskup Kennedy přišel do Medžugorje už potřetí z daleké Austrálie, aby se tu zúčastnil oslav výročí zjevení blahoslavené Panny Marie. Jeho zevnějšek vzbudil mnoho zvědavých pohledů, byl totiž jediný, kdo zde vystupoval v biskupském rouchu a s odznaky své hodnosti.

Excelence, kdy jste se poprvé dověděl o událostech v Medžugorje a co jste cítil, když jste poprvé navštívil toto svaté místo?

Dověděl jsem se poměrně pozdě, co se děje v Medžugorje. Jak všichni víme, zjevila se Gospa dětem už v r. 1981. Já jsem se o tom dověděl až v r. 1985. Začal jsem sbírat informace, ale ani ve snu mě nenapadlo, že sem jednou budu putovat. Austrálie je koneckonců od Medžugorje velice vzdálená a já už nejsem nejmladší. Tehdy jsem si myslel, že Lurdy zůstanou jedinou svatyní, kterou jsem kdy navštívil. A dnes jsem tady a jsem z toho velice šťastný, protože Medžu-

gorje je zážitek zvláštního druhu. R. 1990 začalo zrát mé rozhodnutí jet do Medžugorje, v r. 1993 jsem poprvé vstoupil na tuto svatou půdu, r. 1994 podruhé, dnes jsem zase tady a doufám, že příští rok tomu nebude jinak.

Cítím se tu v Medžugorje nádherně, prostě fantasticky, a zjišťuji, že se to s každým dalším příchodem ještě stupňuje.

Tak jako jsem nikdy nepochyboval o Lurdech, jsem si i v Medžugorje absolutně jistý, že Gospa je přítomná. Mír, jaký panuje tady, těžko najdeme na jiném místě země!

Nakolik může, podle Vašeho mínění, Medžugorje přispět k míru ve světě?

To záleží, myslím, hodně na tom, zda mají lidé možnost putovat sem a dále šířit poselství pokoje. Kdo slyší poselství tady, na místě jejich původu, bude je prožívat intenzivněji a po návratu domů je snáze bude moci uskutečňovat. Psané poselství nemůže ani přibližně zprostředkovat pocit hlubokého míru, který vyzařuje z poselství daného v Medžugorje. Proto nestačí předávat poselství a fotografie z Medžugorje, ale je třeba lidi pohnout, aby sem přišli, tím, že jim umožníme pochopit, jak

hlubokým zážitkem je pouť do Medžugorje a jak kladně působí na další život.

Věřte tedy v medžugorská zjevení?

Samozřejmě v ně věřím! Kdybych měl nejmenší pochybnost, nebyl bych sem přišel a neriskoval bych svou autoritu. I když církev ještě oficiálně neuznala zjevení v Medžugorje, pro mne jsou stejně autentická, jako zjevení v Lurdech a ve Fatimě.

Jste jedním z mála biskupů, které tu potkáváme.

Do Medžugorje přichází velmi mnoho biskupů, ale nepoznáte je v davu, protože jsou v obyčejném kněžském oblečení nebo v civilu. Zdá se, že jsem jediný, kdo měl odvalu procházet (Pokračování na straně č. 12)

Život za čistotu

První dny prázdnin nás dovedou nejen okouzlit, ale přímo očarovat. Náhlý přival volna jakoby nás pustil z řetězu a my polevíme v bdělosti a opatrnosti. Vždycky dojde k nějaké větší dopravní nehodě a někdo se utopí. Víc ohrožena je i naše čistota a je velmi vhodné, že právě v těchto „vyšinutých“ dnech si připomínáme památku osoby, která svou čistotu hájila až k smrti. Na 6. červenec sice připadá výročí kostnické tragédie, ale my budeme v kalendáři vyhlížet především jméno dvanáctileté dívky, která byla ubodána a odpustila svému vrahovi. A myslím, že mistr Jan by se na nás nezlobil: vždyť je autorem roztomilého spisu „Dcerka“, v němž dává křesťanským dívkám rady k správnému životu, a svatá Marie Goretti by jeho požadavkům jistě vyhovovala.

Zkusme si ale představit, jak by vypadal případ Marie Goretti v očích tohoto světa. Nevěřícímu člověku se světskou morálkou by se asi zdálo přehnané položit život za tak staromódní ctnost, jakou je čistota. No co, řeklo by se, vždyť by se tolik nestalo. Kdyby se Marie nechovala jako netýkavka, mohla zůstat naživu a Alessandro by se nestal vrahem. Stejně by brzy odešel z domova na vojnu nebo na zkušenou, tam by se někde

oženil a na Marii by zapomněl, ona by se taky časem vdala a na jejich „hřích mládí“ by nikdo nemyslel. Kolik je dnes dívek i v Mariině věku, které naprosto nepočítají se zachováním čistoty, natož aby za ni daly život! Proč tedy církev na požadavku čistoty trvá, když je tak nereálný?

Tento svět nerozumí požadavku čistoty, a zároveň si nedovede vysvětlit současnou krizi manželství a rodiny. Pří-

běh Marie Goretti ukazuje, že obě skutečnosti souvisí. V jednom literárním zpracování jejího života se píše, že projevila touhu stát se řeholnicí. Nemáme důvod o tom pochybovat: když bojovala o čistotu až do smrti, jistě by ji mohla slíbit Bohu na celý život. Ale domníváme se, že tato její ctnost by zazářila, i kdyby žila v manželství. Budiž nám dovoleno domyslet si, jak by vypadal její život, kdyby tak brzy tragicky neskončil. Marie Goretti by zůstala světicí i jako manželka a matka. Vedla by k čistotě svého muže i své děti a „neposkvrněné manželské lože“ (Žid 13, 4) by bylo podložím klidu a štěstí v jejich domácnosti. Tento svět zejména nechápe, jak jde dohromady čistota a manželství, a tím někdy znejistí i nás. Proto je třeba těch, kdo v čistotě prožívají jakýkoli životní stav; proto bylo třeba i mučednické smrti Marie Goretti.

Karel Komárek

Sv. Marie Goretti

V tomto životě prosté dívky je možno vidět něco, co je hodno nebe, ale hodno i toho, aby na to dnešní doba pohlížela s obdivem a úctou. Ať se učí otcové a matky, jak mají děti, které jim dal Bůh, vychovávat k poctivosti, svatosti a statečnosti a jak je mají vést k plnění příkazů katolického náboženství, aby, až bude jejich ctnost vystavena zkoušce, s pomocí Boží milosti obstály a zůstaly nepřemožené, neporušené a bez úhony. Šťastné děti i mládí plné nadšení ať se učí nepoddávat se bezmocně žádné prchavé a prázdné rozkoši ani svůdným lákadlům neřestí, ale naopak horlivě usilovat – i když je to cesta obtížná a plná překážek – o křesťanskou mravní dokonalost. Můžeme jí s pevnou vůlí, posilování nebeskými dary, všichni jednou dosáhnout, budeme-li se o to snažit a za to prosit.

Z homilie papeže Pia XII. při svatořečení Marie Goretti

Kardinál Ratzinger: Teologie osvobození vedla též k násilí

V 25. čísle Světla jsme se zmínili na str. 12 o návštěvě prefekta vatikánské Kongregace pro nauku víry, kardinála Josefa Ratzingera v Mexiku. Jako cíl své návštěvy Mexika si vytkl poukázat v rozhovorech s latinskoamerickými biskupy na to, že „zpolitizování evangelia“ je nepřijatelné. Teologii osvobození označil za „ideologický proud“, který v Latinské Americe vedl i „k mnoha projevům násilí“.

Kardinál s vatikánskou delegací přicestoval do Mexika 6. května, aby mluvil s předsedou komisi pro učení víry jednotlivých biskupských konferencí Latinské Ameriky. Hlavním bodem měla být teologie osvobození.

Ratzinger prohlásil před novináři, že je třeba v diskusích analyzovat teologii osvobození, tak zvanou indickou teologii, inkulturaci

a vliv sekt v Latinské Americe. „Naším úkolem je však také uznat pozitivní aspekty teologie osvobození, ale musí být vždycky založená na evangelium,“ zdůrazňuje kardinál.

Na dotaz, co si myslí o bývalém knězi a teologovi osvobození Leonardu Boffovi, řekl Ratzinger: „Zvolil si svou vlastní cestu a vydal se směrem, který odvádí od uče-

ní církve.“ Dodal, že jeho přítomnost v Mexiku není určena k „odsuzování osob“, ale že se jedná jedine o „doktrinnální otázky“.

Vatikán předtím vyhlásil, že setkání má sloužit „podpoře a ochraně nauky víry“. Cílem setkání je zlepšení spolupráce místních komisí nauky víry s Kongregací.

SKS 23/96

Není moderní, ale statečný

Blahořečen 23. června 1996 na olympijském stadionu v Berlíně

Celý život jsem usiloval jen o jedno: být svědkem Kristovy lásky a pravdy. (B. Lichtenberg v dopise na rozloučenou)

Je to vynikající postava v historii našeho arcibiskupství: dómský probošt Bernhard Lichtenberg. V r. 1941 jej nacisté zatkl, po dvou letech zemřel během transportu do koncentračního tábora v Dachau.

Posud byl znám alespoň jako dómský probošt v berlínské katedrále sv. Hedviky, kde zahájil v listopadu 1838 veřejné večerní modlitby za Židy. 5. listopadu během transportu do koncentračního tábora Dachau zemřel na bavorské hranici v Hofu nedaleko Aše. Ještě před několika lety se zdálo, jakoby jeho svatá postava oslovovala jen málokoho. Mezitím se ukázalo, že jej uctívá celý katolický národ.

Jako červená nit

Co je charakteristické a nezapomenutelné u jeho osobnosti? Co se táhne jako červená nit jeho životopisem? Bernhard Lichtenberg byl statečný Boží vyznavač a jeden z nejvýraznějších kněží církve. Ať už byl kaplanem v Nise (1899), od r. 1900 v dnešním Berlíně-Lichtenbergu, Charlottenburgu či u sv. Michala nebo u sv. Hedviky, vždy se pokládal za dlužníka svého Spasitele, na jehož vinici jen splácel dluh, ale nikdy nemyslel na vlastní kariéru.

Slezská léta

Tento jeho smysl pro církev se vyvinul již v jeho dětství a mládí ve slezském Olavě, kde se narodil 3. prosince 1875 jako druhý ze čtyř bratří v rodině, která byla známa svou důslednou a praktickou vírou.

Jasný úsudek

V letech kulturního boje se upevnila jeho věrnost víře a církvi a prohloubila se jeho vytrvalá rozhodnost. Byl důsledně po celý svůj život věrný tomu, co jednou

poznal jako závazné a správné. Jako kněz církve jednal vždy s věrností jasněmu úsudku svědomí a s důsledností v rozhodování.

Věrný obránce

S obzvláštní věrností se zasazoval za obranu práva, zvláště pak práv církve. R. 1919 přijal mandát poslance a až do r. 1931 pracoval v zastupitelstvu v Charlottenburgu a nějaký čas také v Berlíně. Domníval se, že tímto způsobem bude moci bránit svobodu církve. Chápal to jako součást své kněžské odpovědnosti.

Pečlivý kněz

Společensko-politicky se jako muž církve věnoval péči o chudé a poškozené. Zasazoval se o vybudování přijatelných obytných domů pro rodiny, jako člen předsednictva Pracovního sdružení pracoval za udržení míru, jako starostlivý kněz se zasazoval u nacistických úřadů za dodržování lidských práv v jednom koncentračním táboře, protestoval proti státem nařízené eutanazii a podporoval činnost církevního podpůrného fondu i ve prospěch Židů.

Vzhledem k tehdejšímu zákonodárství rozlišoval jasně základní právo, které má každý člověk přímo od Boha.

Bolestná zkušenost

Odkud bral k tomu všemu potřebnou sílu? Vděčil za ni své vděčnosti. Jeho spiritualita jej vedla k smělé angažovanosti ve společnosti a v politice, a naopak své nasazení ve světě živil vždy z kořenů svého duchovního života. Byl odsouzen pro „zneužití úřadu“ a porušování zákona. Ani bolestná zkušenost dvou let věznění nedokázala zmenšit jeho spojení s Kristem a zakořenění

v církvi. I když na základě zkušeností vyšetřovací vazby ořesen doznal: „Jsou hodiny, ve kterých i kněz má pokušení k zoufalství“ – byl totiž vystaven fyzickému i duševnímu ponižování, posměchu kvůli svým modlitbám, kopancům a ranám klackem, a přitom jeho zdraví bylo vždy křehké, neustoupil ani o píď z následování Krista.

Pokládal se za Pánova zajatce, srovnával svůj pobyt v cele s pobytem kartouzského mnicha a dva dni před smrtí, kdy byl již smrtelně nemocen, odpověděl na otázku, zda se cítí schopen transportu: „Nechci to mít lepší než ti ostatní.“

Nezbytné poselství

Nebylo by to výstižné, kdybychom řekli, že Bernhard Lichtenberg byl moderním člověkem. Moderní nebyl už v době svého života vzhledem ke svému životnímu způsobu a praktikování zbožnosti, a dnes je moderní ještě méně. Ale vyznává, ano, ztělesňuje poselství, které je v dnešní době obzvláště potřebné.

Osobnosti, které dosvědčují Boží skutečnost, brání Boží čest a zasazují se za práva, která dal Bůh církvi, potřebuje nezbytně i naše doba.

Bernhard Lichtenberg je v historii berlínského arcibiskupství výjimečnou osobností. Jeho přitažlivost se však nezmenší, ani když jej srovnáme s jinými, s ním spřízněnými, kteří také zachovali věrnost až do smrti.

Dobrovolná smrt

Jako představitelku jmenujme jeho spolupracovnici Markétu Sommerovou, bez níž by nemohl realizovat velkou část pomoci poskytované Židům. Ta unikla koncentráku a přežila dobu nacismu. Nebo řádovou sestru Alžbětu Rivetovou, která v koncentračním táboře Ravensbrück šla dobrovolně na smrt místo jedné matky početné rodiny.

Tyto osobnosti naopak ukazují: prameny, z nichž čerpal Bernhard Lichtenberg, jsou dostupné všem. Byl by to drahocenný plod tohoto blahořečení, kdyby přineslo všeobecné vědomí: ve spojení s Kristem a ve věrnosti církvi mohou křesťané také dnes podávat svědectví o Boží existenci a být požehnáním pro lidstvo.

Překlad –Iš–

Z dopisu čtenáře

Cestou do Říma jsme se zastavili v přístavním městě Civitavecchia, kde došlo před nedávnem k mimořádnému jevu. Podobně jako v korejském Naju či japonské Akitě zde socha Panny Marie ronila krvavé slzy. Při naší návštěvě v tomto městě přišel mezi nás otec biskup Pavel Hnilica spolu s místním biskupem ..., který vydal výmluvné svědectví. Omluvil se totiž všem za svou počáteční skepsi, s jakou přistupoval k tomuto mimořádnému jevu. Když držel sochu Panny Marie, začala plakat a její slzy skanuly na jeho ruce. Od té chvíle změnil zásadně své dřívější stanovisko.

Pro všechny kněze bylo v Římě silným zážitkem, že mohli koncelebrovat mši svatou u hrobu svatého Petra. Silným dojmem na mne zapůsobila hluboká úcta, s jakou Svatý otec adoroval před Nejsvětější Svátostí.

P. Petr Dokládál

Jsem rád, že mohu poprvé pozdravit čtenáře Světla, tedy čtenáře především moravské a slezské. Poprvé, ale jistě ne naposledy. Víím, že Světlo se opravdu snaží pomáhat životu církve, a jsem přesvědčen, že bude pomáhat i mně v mé práci, která mi byla Svatým otcem svěřena.

Rozhovor s biskupem Mons. Františkem Lobkowiczem

Jak jste přijal své jmenování prvním biskupem nové diecéze?

Jsem si plně vědom, že je to velká zodpovědnost. Není vůbec jednoduché budovat něco úplně nového. A přitom se toho od nové diecéze a nového biskupa očekává nesmírně mnoho. Samozřejmě mám docela normální lidské obavy, zda vše zvládnou. Je pro mě ale velkou útěchou, že víím o pomoci Boží a také o pomoci všech těch, kteří na území nové diecéze žijí. A nejen jich. Víím, že je mnoho lidí, kteří se modlí za církve v celém světě. Víím, že je mnoho nemocných, kteří jsou připraveni obětovat své utrpení za zdar Božího díla. Víím, že je mnoho lidí, kteří jsou vždy připraveni nasadit své síly a zcela konkrétně pomáhat. Těm všem chci už dnes

poděkovat za podporu nové diecéze.

Těšíte se na nové působení?

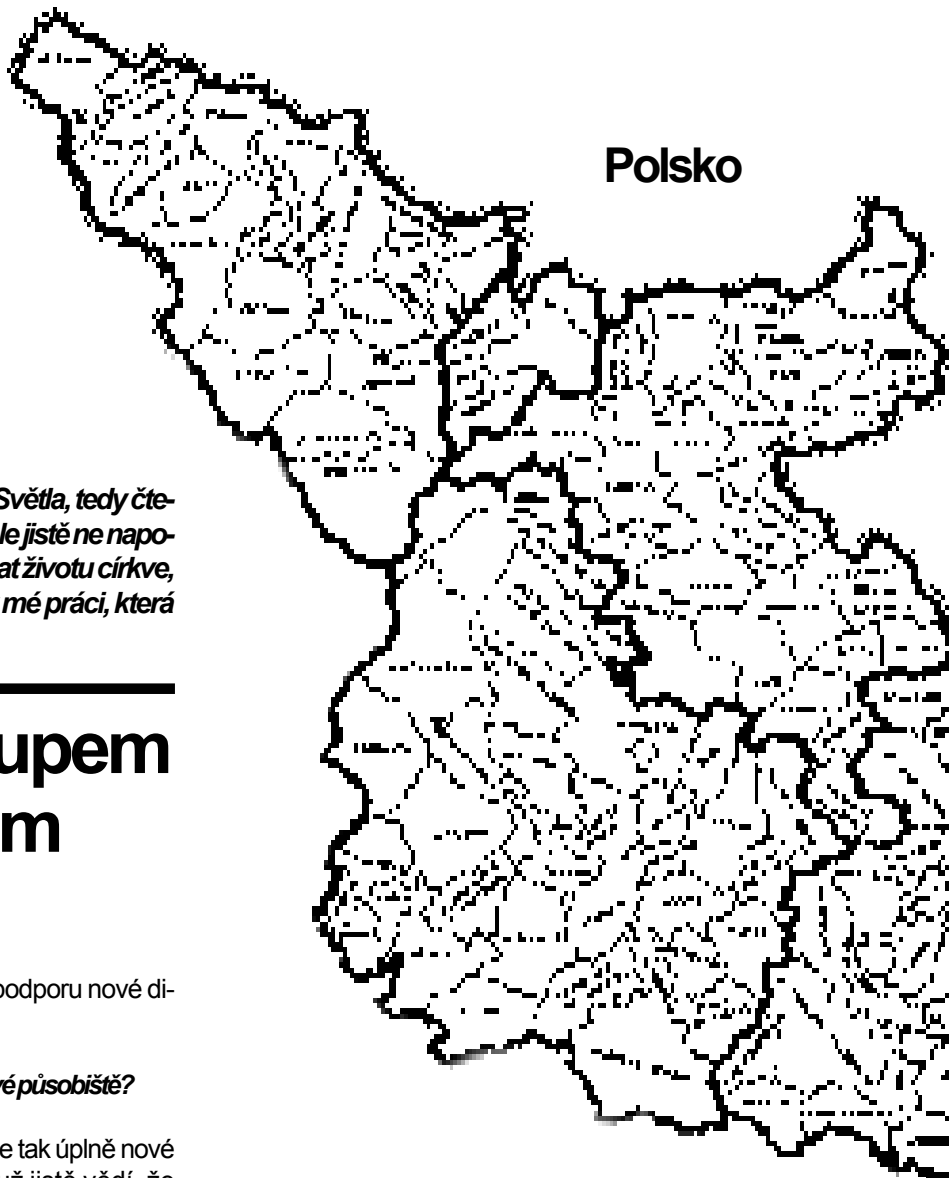
Ono pro mne tak úplně nové není. Čtenáři už jistě vědí, že jsem na území nové diecéze působil vlastně celý svůj kněžský život až do svého jmenování pomocným biskupem pražské arcidiecéze. Nová bude náplň mé práce. A na tu se, upřímně řečeno, těším. Těším se na setkání s kněžími, které ve většině případů dobře znám. Samozřejmě se za šest let leccos změnilo, potkám i úplně nové kněze, některé už zase budu moci navštívit někde na hřbitově. Těším se na řeholníky a řeholnice, na své budoucí nejbližší spolupracovníky v úřadě, který bude třeba vybudovat, na mládež diecéze, na všechny

školáky v církevních školách, na skauty, těším se na nemocné, kteří jsou vždy velkou pomocí v modlitbách, těším se na všechny věřící. Těším se i na spolupráci ekumenickou. Tím vším nechci říci, že by ti, kteří ještě Boha nepoznali, byli vyloučeni z mého zájmu. Těším se na všechny dobré lidi.

Máte z něčeho obavu?

Bylo by divné, kdyby se Boží dílo nesetkávalo s překážkami. Musím i já počítat s lidskou zlobou a třeba i nenávistí.

Polsko

Stává se to někdy skoro módní záležitostí, napadat církevní činitele nehodnověrnými a nepodloženými invektivami. Potkalo to nedávno i mě v jedné novinách. Je ale třeba si uvědomit, že to není ani tak útok na mou osobu, ale útok na církve. A tak si člověk znovu připomíná Kristova slova: budou vás nenávidět pro moje jméno ...

Budete nějak reagovat?

Jistě by se dala podat žaloba a jsem přesvědčen, že bych u soudu vyhrál. Spíš ale vklá-

dám vše do rukou Toho, který přijde soudit živé i mrtvé. Pisatelí onoho článku mohou jen touto cestou sdělit, že mu opravdu odpouštím. To proto, aby věděl, že jeho bratr proti němu nic nemá, a on mohl klidně přistupovat k oltáři se svým obětním darem.

Kdy se kanonicky ujmete svého úřadu?

Po konzultaci s otcem arcibiskupem Janem to vypadá na poslední prázdninovou sobotu, tedy 31. srpna v nové katedrále

Božského Spasitele v Ostravě. Hned druhý den, tedy 1. září, bych rád navštívil Opavu, jejíž jméno nová diecéze také nese ve svém názvu. Jsem přesvědčen, že tyto oslavy budou dobrým začátkem a povzbuzením pro všechny. Prosím, řekněte všem na severní Moravě a ve Slezsku, že se na ně těším a už teď se za ně denně modlím, jak mně to ukládá povinnost pastýře.

Redakce Světla děkuje za rozhovor

V Praze dne 17. června 1996

Životopis biskupa Františka Lobkowicze:

Narodil se 5. 1. 1948 v Plzni. Pochází z pěti dětí, nejmladší bratr je rovněž knězem. Otec pracoval jako cestář. Maturoval v r. 1966 na střední škole v Plzni. Po ročním studiu na Filozofické fakultě UK přestoupil v r. 1967 do Litoměřic na teologickou fakultu. V letech 1968–1969 studoval na teologické fakultě v Innsbrucku, na kněze byl vysvěcen 15. 8. 1972 v Praze kardinálem Františkem Tomáškem. V letech 1972–1974 vykonával vojenskou službu, po návratu byl půl roku bez státního souhlasu. Od dubna 1975 byl ustanoven, ale mimo domovskou diecézi. Důvodem bylo i to, že v r. 1968 vstoupil do řádu premonstrátů v klášteře Teplá, kde 10. 8. 1972 tajně složil slavné řeholní sliby.

Jako kaplan působil ve Frýdku, Jablunkově a Českém Těšíně, od r. 1984 byl farářem farnosti Mariánské Hory v Ostravě v olomoucké arcidiecézi. Dne 17. 3. 1990 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován titulárním biskupem v Catabum Castra a světícím biskupem pražské arcidiecéze. Biskupskou konsekraci přijal 7. 4. 1990.

Jako světící biskup byl pověřen především otázkou školství, zdravotnictví a duchovní péče v armádě.

V rámci České biskupské konference je předsedou komise pro otázky řeholí. Je zároveň děkanem Metropolitní kapituly u sv. Víta. Od r. 1992 byl jmenován apoštolským delegátem pro řád Křížovníků s červenou hvězdou.

(ČBK)

FATIMA - Měsíční příloha Světla

C H Y B Í

Sestra Lucie vypráví o zjevení anděla

Sestra Lucie, svědkyně z Fatimy, dosud žijící v klášteře v Coimbre, ve vzrušující zprávě vypráví:

Bylo to v roce 1916 na konci jara. Tři pasáči vedli své ovce na Cabeco, horu u Aljustrel. Začalo jemně mrholit a hledali jsme nějaký úkryt. Našli jsme ho v polovině hory, uprostřed olivové zahrady, v kamenné jeskyni. Tam jsme strávili celý den, i když už přestalo pršet a slunce jasně a přátelsky svítilo. Jedli jsme a modlili se růženec, pak jsme si začali hrát. Hráli jsme si sotva několik okamžiků, když najednou zadul skrz stromy prudký závan větru. Vzhledli jsme, abychom viděli, co se děje, protože bylo krásné počasí. A hle, přes olivové stromy obrácené k východu jsme spatřili světlo jasnější než sníh. Mělo postavu mladíka, zářícího více než křišťál, prosvíceného slunečním světlem. Když se k nám přiblížil, mohli jsme lépe rozpoznat tahy jeho obličeje. Byli jsme jako očištění, v sebevytržení a nepromluvíli jsme ani slovo.

Když k nám došel, řekl: „Nebojte se! Já jsem anděl míru. Modlete se se mnou.“ Poklekl a sklonil hlavu hluboko, až k zemi. Stržení nadpřirozeným pudem jsme dělali to, co on, a opakovali jsme slova, která jsme ho slyšeli hovořit.

„Ó, můj Bože, věřím v Tebe, vyzývám Tebe, důvěřuji Ti, miluji Tě! Prosím Tě o odpuštění za ty, kteří v Tebe nevěří, Tebe nevzývají, Tobě nedůvěřují a Tebe nemilují.“

Nato, když tuto modlitbu třikrát zopakoval, povstal a řekl: „Takto se modlete! Nejsvětější Srdce Ježíše a Marie budou pohnuta hlasem vaší modlitby.“ A zmizel.

Nadpřirozená atmosféra, která nás obklopila, byla tak intenzivní, že jsme měli sotva nějaký pocit

o naší vlastní existenci, a to během jistého času. Zůstali jsme v postavení, v kterém nás opustil, a stále jsme jen opakovali modlitbu. Cítili jsme Boží přítomnost tak vnitřně hluboce a živě, že jsme se ani mezi sebou neodvážili o zjevení hovořit. Též během následujícího dne jsme cítili našeho ducha v této atmosféře přikovaného. Jen pomalu to mizelo. Žádný z nás nemyslel na to mluvit o zjevení, nebo nutit se k jeho utajení. Mlčení se uložilo samo od sebe. Bylo tak intimní, že nebylo lehké též jen to nejnepatrnější slůvko o tom říci.

Druhé zjevení anděla přišlo v plném létě. Trávili jsme horké polední hodiny ve stínu stromů, které obklopovaly studnu v naší zahradě. Najednou jsme viděli téhož anděla stát u nás. Řekl nám: „Modlete se! Modlete se hodně! Nejsvětější Srdce Ježíše a Marie mají s vámi plány velikého smilování. Přinášejte Pánu Bohu stále modlitby obětí! Jak se máme obětovat?“ tázala jsem se! „Ze všeho, co jen znáte, pokuste se konat smírné oběti za hříchy, kterými je urážen, a prostě za obrácení hříšníků. Přitahujte tak mír na naši zemi. Já jsem její ochránce, anděl Portugalska. Především přijměte a neste trpělivě utrpení, které na vás Pán sešle!“

Slova anděla se vryla do našich duší jako světlo, které nás nechalo poznat, kdo je Bůh, jak nás miluje a jak požaduje být milován. Dále jsme pochopili v tomto světle cenu oběti a jak příjemné je to Bohu, jak on za chtěné oběti obrací hříšníky. Tak jsme začali od toho okamžiku obětovat všechno, co nás nechal trpět. Nehledali jsme ale tehdy žádné jiné umrtvování a cvičení v pokání než to, že jsme celé hodiny strávili tím, že jsme se vrhli

Sousoší připomínající místo, kde se událo zjevení anděla

k zemi a opakovali modlitbu, kterou nás anděl naučil.

Třetí zjevení anděla, píše Lucie, muselo být v říjnu anebo koncem září. Byli jsme opět v jeskyni Cabeco, modlili jsme se růženec a modlitbu, kterou nás anděl při prvním zjevení naučil. Tu se nám zjevil potřetí. Držel v ruce kalich a přes kalich hostii, ze kterých padaly do kalicha kapky krve. Nechal kalich a hostii vznášet ve vzduchu, poklekl a modlil se třikrát následující modlitbu:

„Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, vyzývám Tebe v nehlubší pokoře a obětují Ti drahocenné Tělo a Krev, Duši a Božství našeho Pána Ježíše Krista, který je přítomen ve všech svatostáncích světa, jako usmíření za všechny urážky, znesvěcení a lhostejnost, kterými je sám urážen. Pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a na přímlovu Neposkvěšeného Srdce Panny Marie, prosím Tě o obrácení ubohých hříšníků.“

Pak anděl vstal a vzal opět do rukou kalich a hostii. Hostii dal mně a kalich dal pít Hyacintě a Františkově. Při tom řekl slova: „Přijměte Tělo a pijte Krev Ježíše Krista, který je tak hrozně urážen nevděčnými lidmi. Litujte svých hříchů a těšte vašeho Boha!“ Znovu klekl, sklonil se hluboce až k zemi a opakoval s námi tutéž modlitbu: „O můj Bože, věřím v Tebe, vyzývám Tebe, důvěřuji Ti, miluji Tě. Prosím Tě o odpuštění za ty, kteří v Tebe nevěří, Tebe nevzývají, Tobě nedůvěřují a Tebe nemilují.“

„Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, vyzývám Tebe v nehlubší pokoře a obětují Ti drahocenné Tělo a Krev, Duši a Božství našeho Pána Ježíše Krista, který je přítomen ve všech svatostáncích světa, jako usmíření za všechny urážky, znesvěcení a lhostejnost, kterými je sám urážen. Pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a na přímlovu Neposkvěšeného Srdce Panny Marie, prosím Tě o obrácení ubohých hříšníků.“

Když se anděl pomodlil tuto modlitbu, zmizel našemu zraku.

Anděl uvedl děti do zcela nového světa. Navenek zůstaly dřívějšími pasáčky, hrály si, zpívaly a jen málo se lišily od svých kamarádů. Ale to tajemné světlo svítilo dále v jejich duších a nechalo je vidět všechno jinými očima. Nesmazatelně hluboko zůstala vstřípena nebeská postava, každé gesto, každý čin a každé slovo. V jejich vnímavých dětských srdcích klíčily výhonky semene, které anděl zasel.

Tak to znělo vždy v jejich uších. V kamenné jeskyni Cabeco, ve stínu dubů a oliv, kde se pásly jejich ovce, u tiché studánky v zahradě, klečely dlouhé hodiny čelem až k zemi skloněné a modlily se stále modlitby anděla, až často klesaly únavou.

Vyřáno z časopisu
AVE – KURIER – květen 1996
přeložil F. M.

„Já sám vyhledám své stádo...“

Moji drazí, připutovali jsme ke kořenům křesťanství v Evropě, do centra světové církve. Vše kolem nás tu silně mluví, ano křičí: Koloseum, Circo Massimo, katakomby, relikvie Sv. kříže, hroby mučedníků, hlavní křesťanské baziliky – tady hrob sv. Petra. Počátky křesťanství – limina apostolorum! Všechny zachované památky, celý křesťanský Řím – jsou mrtví svědkové života.

Ještě cennější však je, že se tu setkáváme nejen s mrtvými památkami minulých dob, ale se živou realitou přítomné, dnešní živé církve. Především jsme se setkali při mši sv. na Lateránském náměstí s papežem a v procesí jsme se dotkli toho života, ten zástup nás pohltit: setkání místní církve s universální církví: Vplynuli jsme do té skutečnosti: čemí – bílí, všechny možné barvy a rasy, laici, kněží a řeholníci, jáhni, biskupové – papež – prostě lid Boží. V plnosti tu ve věčném Římě prožíváme, že církev je „lid Boží, shromážděný ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“, jak to řekl II. vatikánský koncil, který zde v těchto prostorách před třiceti léty zasedal.

Prostě: zakoušíme skutečnost všeobecné, universální – či jiným slovem: katolické církve, existující včera i dnes.

Liturgie, kterou slavíme, a texty, které čteme, nám k tomu dávají hlubší vysvětlení víry.

Zaznělo tu Ježíšovo slovo: „Ty jsi Petr – skála a na té skále...“ Zde je hluboko pod zemí ta „skála“ – Petr a jeho hrob – a trvajícím skála, kterou pekelné moci žádné doby nepřemohly – v papežovi, v živé skále, ke které za chvíli i přistoupíme. A církev na ní budovaná jsme my, kteří se té skály držíme.

Tyto skutečnosti zavalují naše srdce radostí, vděčností a jistotou, dávají sílu. Chtěli bychom v tom spočinout.

Do této hluboké atmosféry radosti a jistoty se mi ale najednou vkrádá určitá otázka nejistoty. Poslouchali jste dobře 1. čtení? „Já sám vyhledám své stádo...“ „Já budu pást své stádo...“ A když

pozorně posloucháme celý úryvek, je nabitý dynamikou. Je tu 17 sloves vyjadřujících osobní nasazení Hospodina ve prospěch svého stáda... „Já sám vyhledám své stádo...“ Snad nikde v Písmě to není vyjádřeno s takovou naléhavostí. Ale v evangeliu, které jste slyšeli, jakoby byla zeslabena tato prorocká dynamika „Já sám...“ Ježíš ustanovuje místo sebe slabého rybáře.

Tato zdánlivá protikladnost obou textů má svůj hluboký smysl a důležitost pro naši víru. Oba texty platí plně: Ježíš si v Petrovi neustanovuje pouze nějakého zástupce v době své nepřítomnosti, ale naopak: ustanovuje znamení své přítomnosti. On sám vyhledává i dnes své stádo a pase je skrze znamení své přítomnosti v papežovi, v apoštolech. Kristus – pastýř přítomný v apoštolech: „Kdo vás slyší, mne slyší!“ „Aby

byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně!“ On v apoštolech. On sám vyhledává své stádo a pase je! S takovýmto pohledem se musíme dnes setkat se Svatým otcem! Říkám to proto, že na tuto pravdu zapomináme, zvláště dnes: Já sám... Já v nich... Nejde o triumfalismus nebo o nějaké vyvyšování. Jde o tajemství, o hluboké tajemství! Já sám... Já v nich...! Mohli bychom tu uvést i mnoho dalších míst Písma. A ostatně koncil, který se v této basilice před třiceti léty konal, říká: „Aby Kristus uskutečnil tak veliké dílo (spásy), je stále přítomen ve své církvi. Liturgii koná Kristus kněz a jeho tělo, církev“. (Lk 6) A ostatně – dávejte pozor, co budeme říkat v prefaci: „On založil svou církev na apoštolech, aby byla v každé době znamením jeho přítomnosti.“

Viděli jste mnoho památek – prosím, nepřehlédněte tuto jedinečnou, živou, trvalou „památku“ a znamení jeho přítomnosti: „Já sám...“, jeho současné, aktuální přítomnosti v církvi, v papeži a biskupech. Tato „památká“ je vrcholem naší pouti!

Medžugorje musí být uznáno!

dokončení ze strany č. 5

v Medžugorje v biskupském rouchu, a dokonce nosit ještě svůj odznak (regalie), což v cizině vůbec není obvyklé. Ale dělám to vědomě, abych ukázal, že hájím stanovisko, že by církev už s uznáním Medžugorje neměla otálet.

Co doporučíte věřícím v Austrálii?

Vyzvu je, aby jeli do Medžugorje. Mnozí váhají, protože se bojí války. Budu je ujišťovat, že se nevystavují žádnému nebezpečí, když putují do Medžugorje. O situaci v této zemi bylo šířeno tolik lží a polopravd, a přítom je v Medžugorje a jeho

okolí naprostý klid. To je pravda a měli bychom ji šířit po celém světě, zvláště v katolickém světě, aby se už nikdo nebál jet do Medžugorje.

V Medžugorje vládne nadpřirozená atmosféra pokoje a lidé spolu jednájí bratrsky svorně. Blíže to nedovedu vysvětlit a jen bych si přál, abychom i my v Austrálii byli tak zbožní jako obyvatelé tohoto malého místa. Musíme se modlit za tento národ a postavit se na jeho stranu. Proto budu věřící v Austrálii vybízet: Modlete se za Chorvatsko a Medžugorje.

Maria heute (červen 1996), přel. M. Mrázková

Jakub a Kateřina

Lene-Maria Skumanz

Jakub a Kateřina si čtou pohádku

Bylo to daleko na východě. Na jedné vysoké hoře, tak vysoké, že tam ani nedoletí pták, aby si vystavěl hnízdo, leželo velké kamenné vejce.

Vítr kolem něj váł a slunce do něj pražilo. Jak dlouho leželo, to nikdo nevěděl.

Jednoho dne se hora zatřásla a skály se zachvěly až do nejvyšší špičky. Kamenné vejce se začalo kutálet a rozbilo se.

Vyskočila z něj opice. Její tělo bylo ze zářících kaménků, v nichž si pohrávaly sluneční paprsky.

Opice sestoupila s hory do údolí. Ostatní opice jí vyšly vstříc. Obyčejné, chlupaté opice, v jejichž srsti si jen nepatrně hrál sluneční svit. Ukláněly se před kaménkovou opicí a zdravily ji jako svého pána.

Opice se stala jejich králem. Skákala přes všechny země světa a nořila se do všech moří. Hory se před ní otevíraly a dávaly jí nahlédnout do svých pokladů. Květy otevíraly před ní své kalichy. Opice sbírala všechny vědomosti a odhalovala všechna tajemství. Když byla opice tak moudrá, jako každý učenec na zemi, cvičila se ještě v umění

Papežova výzva ke svobodě

Papež Jan Pavel II. zakončil svou 3. cestu do Německa „naléhavou výzvou ke svobodě“, kterou pronesl před Braniborskou branou. Svou výzvu „z tohoto historického místa“ adresoval Evropě, která „je povolána k jednotě ve svobodě“, a „všem lidem dobré vůle a oněm mnohým národům, u nichž jsou narušeny základní svobody, jako je svoboda víry a svědomí, jakož

i svoboda politická“. Zároveň připomněl, že svoboda je velmi cenná hodnota, která vyžaduje velkodušnost a připravenost k obětem, vyžaduje dále bdělost a odvahu vůči silám, které ji ohrožují zevnitř nebo zvenku.

„Svobodu jednoho člověka nelze oddělit od svobody druhých a všech ostatních lidí. Kde mají lidé na zřeteli jen vlastní zá-

jmy a nejsou připraveni angažovat se pro druhé, tam je svoboda v nebezpečí. Žádná svoboda neexistuje bez solidarity.

Nový evropský dům potřebuje především vzduch k dýchání, otevřená okna, jimiž může proudit duch pokoje a svobody.

Obyvatele Berlína papež vyzval, aby „nehášeli Ducha“, a pokračoval: „Nechte tuto bránu otevřenou duchem lásky, spravedlnosti a míru. Kristus je plnost a dokonalost svobody.“

o Připravuje se 2. evropská synoda

Papež Jan Pavel II. oznámil, že uvažuje o svolání 2. zvláštního zasedání biskupské synody pro Evropu. Řekl, že to oznamuje z města Berlína, „které ve zcela zvláštní míře přežilo osudy evropských dějin tohoto století“. Tato 2. evropská synoda má spolu s dalšími synodami v jiných částech světa podpořit přípravy na rok 2000.

Po politickém zvratu 1989 se konala 1. evropská synoda v roce 1991. Jan Pavel II. řekl doslova: „Je nutné působit v tom směru, aby se mohly v plné šíři uplatnit velké duchovní rezervy sil tohoto kontinentu a aby se vytvořily předpoklady pro znovuzrození na náboženské, hospodářské a sociální rovině.“

o Výstava Jaroslava Šerých

Galerie M (Jáchymova 2/26, Praha 1) zve na vernisáž obrazů a grafiky Jaroslava Šerých, která potrvá od 25. června od 17.00 do 22.00 hod. do 29. září 1996.

ČBK

o 17. plenární zasedání ČBK

Ve dnech 3. a 4. července 1996 se uskuteční na Velehradě 17. plenární zasedání České biskupské konference.

V předvečer jednání budou biskupové sloužit mši svatou v novém farním kostele v Otrokovicích. Hlavním celebrantem bude pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, promluvu k věřícím bude mít biskup plzeňský Mons. František Radkovský.

Na programu dvoudenního jednání moravských a českých biskupů bude kromě jiného informace biskupa Mons. Ivana

Ljavince o nově zřízeném exarchátu v ČR, zhodnocení národní děkonné pouti do Říma, návrh úpravy liturgického kalendáře, schválení dokumentu „Duchovní péče o laiky působící v pastorační službě církve“, složení týmu formátorů pro Teologický konvikt v Litoměřicích a problematika sdělovacích prostředků. Budou projednány další otázky ekonomicko-právní a zprávy z odborných komisí.

Ve čtvrtek 4. července večer bude mít kardinál Vlk katechezi na téma evangelizace pro mladé účastníky velehradské cyrilome-

točské pouti. Půlnoční mši svatou pro mladé poutníky bude sloužit olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner. 5. července budou všichni biskupové v čele s kardinálem Vlkem koncelebrovat při národní pouti v 10.30 hod. na nádvoří před bazilikou. Kázání pronese P. doc. dr. Tomáš Halík. Odpoledne ve 13.30 hod. vystupuje v rámci kulturního odpoledne sbor mladých premonstrátů ze Strahova se zpěvačkou Evou Pilarovou. Poté budou mít poutníci možnost diskutovat s přítomnými biskupy. Na národní pouti byla také pozvána delegace Eukumenické rady církvi.

skákat. Neúnavně cvičila. Nakonec jedním jediným skokem poměřila vzduch, zemi i vody. Tu kamenná opice zpyšněla a křičela: „Žádný na zemi se mi nevyrovná! Všechno jsem ovládla! Teď se chci ještě stát pánem nebe!“

Nabrala dech a skočila. Udělala tak veliký skok, že přistála v nebi a objevila se přímo u nohou otce Budhy.

Budha – tak jmenují lidé i zvířata daleko na východě stvořitele nebe a zemi.

„Moje opičko,“ ptá se Budha, „copak tu chceš?“ Opice nabubřele odpověděla: „Chci být pánem nebes, protože umím víc než všichni mudrci na zemi. Umím jistě víc

než ty, Budho! Nebo umíš snad udělat takový skok, že v tom samém okamžiku budeš na konci světa? Vsadím se, že to neumíš!“

Otec Budha se smál. „Dobře, moje opičko! Uzavřeme spolu sázku: když seskočíš z mé dlaně, přenechám ti své místo v nebi. Jestliže to nedokážeš, musíš být spokojená s místem, které ti na zemi přidělím.“

Kaménková opice souhlasila, protože sázka se jí zdála velice lehká. Otec Budha jí podal svou ruku a opice skočila na jeho dlaň.

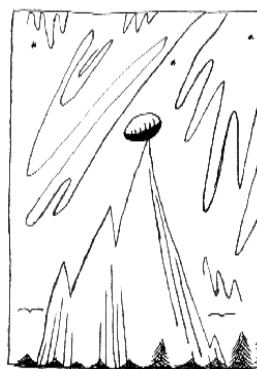
„Hop!“ zvolala radostně a letěla a letěla. Letěla výškami a dálkami a hlubinami světa, až doskočila na jeho konec.

Zde, v tiché nekončnosti, stálo pět sloupů. Na znamení, že doskočila až sem, okousala svými silnými zuby jeden sloup. Pak letěla širým prostorem zpátky do nebe a sedla si Budhovi na dlaň.

„Už jsem tady!“ chlubila se opice z posledních sil.

Ale Budha se zeptal: „Kdy konečně seskočíš z mé dlaně?“ „Jak?“ křičela opice, „nebyla jsem právě na konci světa? Cožpak jsem nevyznačila svými zuby znamení do jednoho sloupu?“

Budha se usmál: „Moje opičko, právě jsi trošičku okousala jeden můj prst. To má být tvé zna-

mení? Podívej se a věz: moje dlaň byla při tvém mistrovském skoku celý čas pod tebou.“

Opice poznala své znamení. Poznala, že je nemožné seskočit z ruky Budhovy, protože celý svět leží v jeho ruce a Budha nenechá nikoho ze své dlaně spadnout.

S kamennou opičkou se zatočil svět.

„Kam bych skákala, zůstanu na tvé dlaně,“ řekla.

Otec Budha hebcce položil opičku na horu, kde se vylíhla z vejce. Od té doby žijí opice spokojeně na svém místě.

o **Svátek Božího Těla ve Velkém Meziříčí** měl letos obzvláště důstojný průběh za doprovodu zpěváků a skupin mládeže. Mši svatou na slavnostně vyzdobeném zámeckém nádvoří sloužil P. Marek Dunda, který v promluvě výstižně vyjádřil význam tohoto svátku.

Slavnostní průvod se potom odebral k dalším třem oltářům – sám Ježíš v Nejvyšší Svátosti procházel naším městem.

Díky šťastnému nápadu, že mše sv. mohla být uskutečněna v areálu zámku, nabyla celá slavnost na důstojnosti. Za přítomnosti asi 900 věřících byla slavnost dovršena v kostele u posledního oltáře. Oslava svátku Božího Těla měla velký ohlas u věřících i občanů našeho města. Bohu díky všem, kteří se na této slavnosti podíleli.

Jan Šturma

o **Mladí a radostný růženec**

V době, kdy se většina dospělých i mládeže nechává strhnout nejrozmanitějšími způsoby zábavy, našli si mladí z Mysločovic způsob, jak obohatit nejen sebe, ale i ostatní o nesporné duchovní hodnoty vyvěrající z písní jejich hry „Radostný růženec“.

V představení s muzikálovým pojetím a beatovou hudbou vystupují biblické postavy tak, jak je známe z radostného růžence. Texty písní i hudbu upravil vedoucí sboru Stanislav Giesl.

Celkem vystoupili ve dvanácti farnostech zlínského a kroměřížského okresu.

ken

o **K poutím do Medjugorje vydal Sv. Stolec toto prohlášení:**

V tomto ohledu není nic nového. Jak bylo již potvrzeno při minulých příležitostech, zůstává v těchto případech povinnost respektovat bezprostřední pravomoci místního episkopátu. V této záležitosti biskupové bývalé Jugoslávie 10. dubna 1991 prohlásili: Na základě dosud probíhajících zkoumání není možné potvrdit, zda se jedná o zjevení nadpřirozená. Nicméně přítomnost četných věřících, kteří přijíždějí do Medjugorje z nejrůznějších stran, pobádání často motivy víry než jinými důvody požaduje pozornost a pastorační péči na prvním místě diecézního biskupa, ale s ním také i jiných biskupů takovým způsobem, aby byla v Medjugorje a ve vztahu k němu povzbuzována pravá zbožnost k blahoslavené Panně Marii podle učení církve. Je naprosto nutné pokračovat v prohloubení, v úvaze, ale i v modlitbě před jakýmkoliv domnělým nadpřirozeným jevem, dokud nedojde ke konečnému prohlášení.

Ředitel tiskového úřadu Sv. Stolce
kard. Navaro Wals

Zájemcům o církevní hudbu

Metropolitní kapitula u sv. Václava v Olomouci oznámila program katedrálního vzdělávacího střediska církevní hudby pro varhaníky, vedoucí chrámových sborů a schól a ostatní zájemce. Cílem práce tohoto střediska je zvýšit úroveň liturgické služby varhaníků.

Původní záměr pracovat pouze s osmi uchazeči v každém ročníku tohoto dvouletého kurzu byl po důkladném zvážení přehodnocen a změněn. Výuka bude probíhat kolektivně a z toho důvodu může být posluchačů 20 až 30.

Stěžejní předměty budou: liturgika, zpěv, intonace a rytmus, dirigování, základy harmonizace a improvizace. V odpoledních hodinách bude příležitost k individuálnímu vedení praktické hry na klavír a na varhany pro ty uchazeče, kteří se v tomto oboru chtějí zdokonalit.

Předpokládání pedagogové:

Mgr. J. Olejník, P. Angelik Mička, P. V. Altrichter, P. O. Ulman, Ing. J. Kupka a další odborní pedagogové.

Vyučující kněží do svých osnov zařadí také slovo o duchovním profilu varhaníka a jeho povolání jako o službě Bohu a církvi. Setkání bude vždy jednu sobotu v měsíci.

Termín přihlášek zůstává do 15. července 1996.

Kontaktní adresa: Metropolitní kapitula, (vzdělávací středisko církevní hudby), Wumova 9, 771 00 Olomouc.

Pohovory budou začátkem září v rozsahu učiva I. cyklu ZUŠ (klávesové nástroje). Nebudou mít formu zkoušky. Součástí pohovoru bude zjištění přirozené dispozice a zájmu o službu varhaníka.

Předpokládané kurzovné na celý dvouletý kurz činí 600,-Kč.

Chceme, aby se toto katedrální vzdělávací středisko stalo centrem formace, služby i pomoci našim varhaníkům, vedoucím schól a sbormistrům a všem příznivcům duchovní hudby.

Metropolitní kapitula Olomouc

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

LURDY – ŽENEVA – MONTE CARLO

Plná penze v Lurdech.
Termín: 18. – 24. 7. 1996; 30. 7. – 5. 8. 1996
Cena: 5 962,- Kč

POUTNÍ MÍSTA BELGIE, NĚMECKA, FRANCIE

Termín: 21. – 27. 6. 1996; 13. – 19. 8. 1996
Cena: 5 995,- Kč

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

Termín: 23. – 28. 9. 1996
Cena 1 895,- Kč + 27 DM

AVETOUR

nabízí životní
poutě do
Svaté země

Izrael – Sinaj – 11. 10. – 24. 10. 1996 – 16 950,- Kč! – autobusem a lodí přes Kypr a Rhodos, zpět letecky

Izrael – 24. 10. – 31. 10. 1996 – 15 950,- Kč! – obě cesty letecky

Izrael – Egypt – 31. 10. – 13. 11. 1996 – 17 600,- Kč! – letecky, zpět lodí přes Kypr a Rhodos, z Řecka autobusem

Vše již v ceně: veškerá doprava, poplatky, ubytování v Izraeli i na lodi v kajutách, polopenze, víza, pojištění, duchovní doprovod, průvodce, lékař a drobný dárek.

Informace a přihlášky: C. K. AVETOUR – Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška, tel.: 0443/219 29

Pohlednice do Afriky – akce konaná ve spolupráci se salesiánskými misionáři v Africe na pomoc hladovějícím, pohlednice vyměňují za chleba. Prodej každý den na nádvoří kostela P. M. Sněžné na Jungmannově náměstí v Praze. Adresy získáte na místě, případně volejte na tel. č. 02/43 19 103.

Poutní slavnosti – Luže, okres Chrudim, chrám Panny Marie Pomocnice křesťanů na Chlumku:

1. pout' – neděle 7. 7. 1996, obvyklý pořad bohoslužeb: mše svatě v 7.00, 8.00, 10.30 hod., požehnání ve 14.00 hod.

Informace o dalších poutích přineseme v některém z příštích čísel.

Svěcení nového kostela ve Slopném, farnost Újezd u Val. Klobouk bude v neděli 14. července v 10.30 hod. Světitelem bude nejd. otec Jan Graubner, arcibiskup olomoucký. Duchovní správce děkuje touto cestou všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispěli k vybudování tohoto kostela sv. Rocha. Na všechny pamatujeme ve svých modlitbách a při oběti mše svatě.

14. neděle v mezidobí 7. 7.

Mt 11,28–30

Je velkým zážitkem, když nechám v tiché chvíli Ježíšovo slovo zaznít přímo a pouze do vlastního nitra, jako by bylo v tuto chvíli určeno jen mně. „Pojď – občerstvím tě!“ A v tuto chvíli se to může stát.

Pondělí 8. 7.

Mt 9,18–25

Spravedlnost, právo, láska, slitování, věrnost, to je zasnoubení a věno Boží. Bůh stanovil podmínky, které člověk může buď přijmout nebo nepřijmout, nemůže je však obejít či změnit. Jestliže je přijme, pak člověk i Bůh jsou vázáni smlouvou plnit.

Úterý 9. 7.

Mt 9,32–38

Co kdo rozsévá, to sklízí. Rozsévá-li vítr, sklízí bouři. Rozsévej spravedlnost a sklidiš milosrdenství.

Středa 10. 7.

Mt 10,1–7

Kam chce Ježíš přijít, tam nejdříve pošle tebe. Pokud jsi ovšem ochoten jít.

Čtvrtek 11. 7.

Mt 10,7–15

Opět. Obrát' se, nech se obrátit a věř evangeliu. „Odpust' vinu, přijmi dobré skutky, Pane.“

Pátek 12. 7.

Mt 10,16–23

Svědectví vydáváš ty a Duch pravdy. Neříkej dílu svých rukou, Bože můj! Duch působí v obyčejnosti, nepatrnosti, skrytosti, snadno se přehlédne, jeho působení se považuje za samozřejmost. „Pane, obnov ve mně ducha vytrvalosti.“

Sobota 13. 7.

Mt 10,24–33

Těch, kdo důvěřují Bohu, je ve světě zřejmě menšina, jako tomu bylo v časech Ježíšových. A přeci je lepší spoléhat na toho, který je mocný (a to je Bůh), než na většinu.

Neděle 7. června 14. neděle v mezidobí	– 1. čt.: Zach 9,9–10 Ž: 145 (144),1–2.8–9.10–11.13cd–14 2. čt.: Řím 8,9.11–13 Ev.: Mt 11,25–30	odp.: srv. 1
Pondělí 8. června férie	– 1. čt.: Oz 2,14.15b–16.19–20 Ž: 144,2–3.4–5.6–7.8–9 Ev.: Mt 9,18–26	odp.: 8a
Úterý 9. června férie	– 1. čt.: Oz 8,4–7.11–13 Ž: 113B,3–4.5–6.7ab+8.9–10 Ev.: Mt 9,32–38	odp.: 9a
Středa 10. června férie	– 1. čt.: Oz 10,1–3.7–8.12 Ž: 104,2–3.4–5.6–7 Ev.: Mt 10,1–7	odp.: 4b
Čtvrtek 11. června svátek sv. Benedikta	– 1. čt.: Př 2,1–9 Ž: 34 (33),2–3.4+6.9+12.14–15 Ev.: Mt 19,27–29	odp.: 2a
Pátek 12. června férie	– 1. čt.: Oz 14,2–10 Ž: 50,3–4.8–9.12–13.14+7 Ev.: Mt 10,16–23	odp.: 17b
Sobota 13. června nez. pam. sv. Jindřicha nebo nez. sob. pam. Panny Marie	– 1. čt.: Iz 6,1–8 Ž: 92,1ab.1c–2.5 Ev.: Mt 10,24–33	odp.: 1a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	7. 7.	8. 7.	9. 7.	10. 7.	11. 7.	12. 7.	13. 7.
Antifona	919	934	949	964	1754	996	1012
Žalm	784	783	783	784	783	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	1426	997	1013
Antifony	920	935	950	965	1756	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	1756	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	703	939	953	969	1427	1002	1017
Prosby	924	939	953	969	1757	1002	1017
Záv. modlitba	703	939	954	970	1427	1002	1428
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	1759	1006	1021
Záv. modlitba	703	943	957	973	1427	1006	1022
Nešpory: SO							
Hymnus	915	929	944	959	975	1426	1008
Antifony	916	929	945	960	976	1761	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	1761	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	1763	1011
Ant. ke kant. P. M.	703	704	948	962	979	1427	704
Prosby	918	933	948	963	979	1764	1011
Záv. modlitba	703	703	948	963	980	1427	704
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Představujeme Vám ...

Knihu si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

PRAVDA O LIDSKÉ SEXUALITĚ A JEJÍM VÝZNAMU

Směrnice pro výchovu v rodině

Vydala Papežská rada pro rodinu

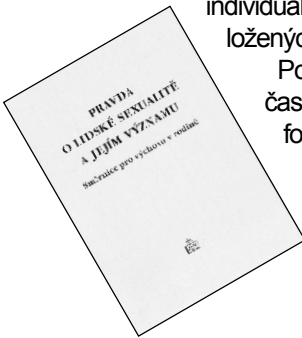
Směrnice jsou určeny hlavně rodičům, jimž mají poskytnout základní orientaci při výchově dětí, zejména v oblasti sexuální výchovy, a dát jim pevné body a zásady této výchovy v křesťanském duchu.

Z uvedené knihy vyjímáme: „Jednou z těžkostí, s nimiž se dnes rodiče setkávají přes různé kulturní souvislosti, je jistě ta, aby dokázali poskytnout svým dětem důkladnou přípravu na život v dospělosti, zvláště co se týká výchovy k pravému významu sexuality. Důvody této obtíže, která ostatně není nová, jsou rozmanité.

V minulosti se v rodině výslovná sexuální výchova neposkytovala, a přesto všeobecná kultura, vyhraněná úctou k základním hodnotám, objektivně sloužila k tomu, aby je chránila a uchovávala. Když pak ve většině jak rozvinutých společností, tak i v zemích dosud nerozvinutých tradiční vzory vymizely, děti zůstaly bez jednoznačných a kladných směrnic a rodiče nebyli připraveni dávat patřičné odpovědi. Tento nový kontext se pak ztížil zatemněním pravdy o člověku, jehož jsme svědky... Děje se to pod vlivem pokřiveného individualistického pojmu svobody a v kontextu, jenž je zbaven hodnot založených na životě, na lidské lásce a rodině.

Potom škola, která se ujala provádění programů sexuální výchovy, často nahrazovala rodinu, aniž by často poskytovala více než jen informace...

Naše Rada, vědoma si tohoto rodinného rozměru výchovy k lásce a k správnému prožívání vlastní sexuality, míní předložit některé směrnice pastorálního charakteru, čerpaje z moudrosti, jež pochází z Pánova slova a z hodnot, které osvětlovaly učení církve, z vědomí „zkušenosti v lidství“, které je vlastní společenství věřících...“

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Složenka s udanou cenou předplatného do konce roku 1996 Vám přijde v první dodávce Světla.

Nezapomeňte uvést svoji úplnou zpáteční adresu!

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenkou na zaplacení.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinově vylátné

Postovně úvěrováno

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelsství Matice cyrilometodějské s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j.: 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j.: 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tisku o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmano-va, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.